

РЕШЕНИЕ

№ 182

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11958** по описа за **2019** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма],ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 05.08.2019г. по НАХД № 7405/2018г. на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-004681/15.03.2018г., издадено от Д. Г. И., на длъжност Директор на Дирекция „Инспекция по труда” С./ДИТ С./, с което на жалбоподателя е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 414 ал.3 от Кодекса на Труда - имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон, а също така са допуснати и съществени процесуални нарушения.

Ответникът – Дирекция Инспекция по труда [населено място] чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е частично основателна, по следните съображения:

В производството пред първоинстанционния съд фактичката обстановка е установена напълно. От доказателствата по делото е видно, че при извършена проверка при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 05.02.2018г. на място в обект на контрол-ресторант „Зазтте,, намиращ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството-жалбоподател в 14.53 часа на горепосочената дата е заварен М. Е. Г. с ЕГН [ЕГН] да извършва трудова дейност като готвач. В собственооръчно попълнена и подписана декларация на място същият заявил,че работи във [фирма], ЕИК[ЕИК] от 05.02.2018г. на длъжност „готвач“,с установено работно време от 11.00 до 19.00 часа, и без сключен трудов договор. В хода на проверката в ДИТ-С. е представен трудов договор №3 от 05.02.2018г.,сключен между [фирма],ЕИК[ЕИК] и М. Е. Г., както и справка за приети и отхвърлени уведомявания по чл.62,ал.5 от КТ с изх. №22388183062226 от 07.02.2018г.,12.37.05ч.

Прието е, че работодателят [фирма] не е връчил на М. Е. Г. копие на завереното уведомяване за сключен трудов договор преди постъпването му на работа.

За така описаното нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ е съставен АУАН Акт за установяване на административно нарушение № 22-004681/28.02.2018г., въз основа на който, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено процесното НП. С последното , на основание чл. 414, ал. 3 от КТ на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на свидетелите Д., Н. и Х., както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че АУАН и съставеното въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено и че наложеното наказание е правилно определено.

Обжалваното решение е валидно, допустимо, но частично неправилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на районния съд, че съставът на вмененото нарушение е безспорно осъществен от обективна страна. Работодателят е санкциониран за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Съгласно посочената разпоредба работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1, а именно екземпляр от сключения трудов договор,

подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Конкретното административнонаказателно обвинение касае допускане до работа на работник/служител, преди работодателят да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ.

Съдът не споделя доводите на касационния жалбоподател, досежно това, че като към момента на извършване на проверката не е имал сключен трудов договор с работника, то няма как да е извършил вмененото му нарушение .

За да е осъществен състава на нарушението по чл.63 ал.2 от КТ е достатъчно работодателят да не предостави един от двата документа на работника преди допускане до работа . това е така, тъй като изискването на закона е допускането до работа да стане след предоставяне и на двата документа. Ето защо, непредоставянето и само на единия от тях преди допускане на работа, е в противоречие с изискването на закона и е достатъчно да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на работодателя. / В този см. Решения по КАНД 4102/18г., 12049/18г., 13458/17г., 10971/18г., 1738/19г. на АССГ/ .

В случая е безспорно установено, че [фирма] е осъществило от обективна страна състава на чл. 63, ал. 2 от КТ. Посоченото дружество е имало качеството на работодател /търговец, който самостоятелно наема работници или служители - § 1, т. 1 от ДР на КТ/ спрямо М. Г. . На посочената в НП дата лицето е заварено да изпълнява трудови функции в обект на работодателя. Видно от справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, уведомлението пред съответната ТД на НАП относно въпросния трудов договор е подадено два дни след извършване на проверката. По този начин работодателят е нарушил забраната на чл. 63, ал. 2 от КТ, за което законосъобразно му е наложено административно наказание.

Съгласно задължителното предписание, дадено с ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 от 10 май 2011 г. на ВАС, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на маловажно административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 от ЗАНН. След постановяване на цитираното решение трайно практиката на съдилищата е ориентирана в тази насока.

Първоинстанционният съд обаче, не е изложил конкретни съображения досежно размера на наложеното административно наказания . Същият е посочил декларативно, че същото е съобразено с тежестта на нарушението. Съдът не обсъдил това ,че в резултат на противоправното поведение на работодателя не са констатирани допълнителни вредни последици, че се касае за един работник, за единствено нарушение, както и че последното е отстранено.

Горното обуславя по-ниска обществена опасност на конкретното нарушение, предвид което следва да бъдат отчетено като смекчаващо отговорността. Ето защо и тъй като административнонаказващият орган не се е позовал на каквито и да било отегчаващи отговорността обстоятелства, за да определи наложената от него имуществена санкция в размер на 3000 лева, т. е. над предвидения в закона минимален размер за

извършеното нарушение – 1500 лева, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде изменено, като размерът на наложената на жалбоподателя имуществена санкция бъде намален до предвидения в закона минимум.

Предвид изложеното, първоинстанционното решение следва да бъде отменено, а вместо него да се постанови друго, с което обжалваното наказателно постановление бъде изменено в частта относно наложената имуществена санкция. Последната следва да бъде намалена към минимума, предвиден в закона, а именно – 1500 лева.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, съдът,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Решение от 05.08.2019г. по НАХД № 7405/2018г. на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-004681/15.03.2018г., издадено от Д. Г. И., на длъжност Директор на Дирекция „Инспекция по труда” С./ДИТ С./, с което на [фирма] е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 414 ал.3 от Кодекса на Труда - имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Вместо това, постанови:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-004681/15.03.2018г., издадено от Д. Г. И., на длъжност Директор на Дирекция „Инспекция по труда” С./ДИТ С./, с което на [фирма] е наложено на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 414 ал.3 от Кодекса на Труда - имуществена санкция в размер на 3 000 лв., като НАМАЛЯВА размера на същата от 3000 лева на 1500/хиляда и петстотин лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.